

MILLIÁRDOS CORISIK

*A
titokzatos*

MILLIÁRDOS CORISIK

A
titokzatos

RUTH CARDELLO

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Ruth Cardello: *The Secret One – Corisi Billionaires Book 3*
First published in 2020 by Montlake Romance, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Lex Copyright Office.

Fordította
Tamás Paulina

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Eileen Carey

ISSN 2939-7103
ISBN 978-963-544-919-4

Minden jog fenntartva

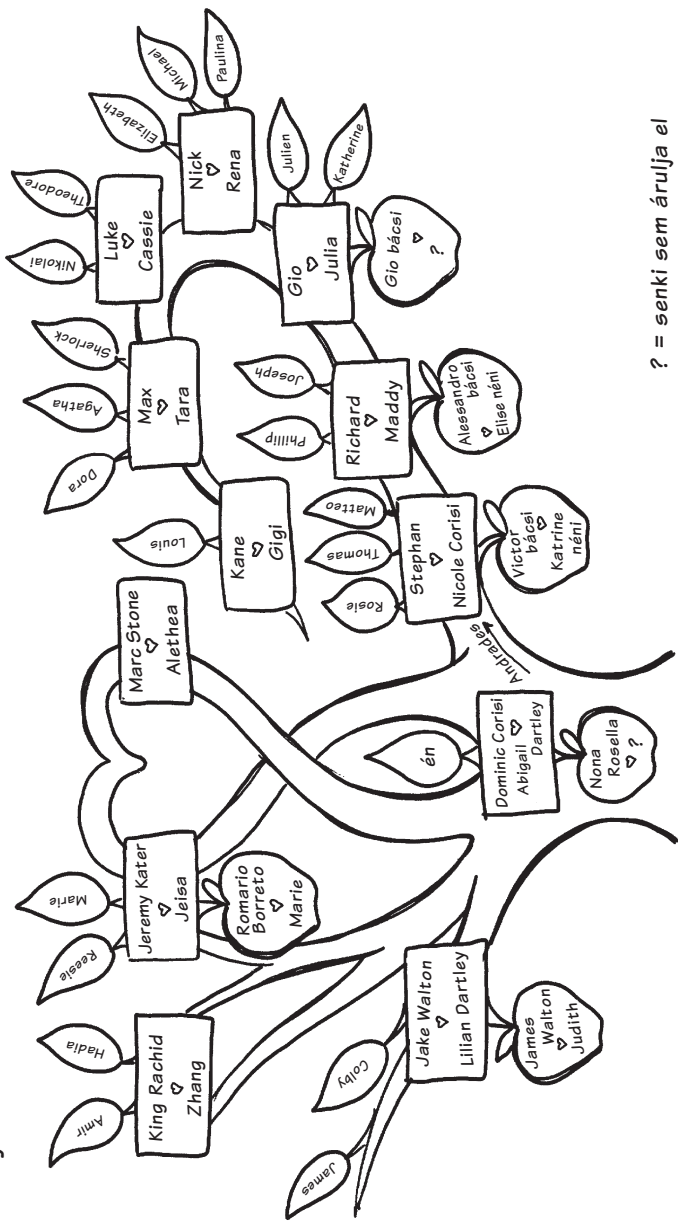
Text © Ruth Cardello 2020
© Kossuth Kiadó 2023
© Hungarian translation Tamás Paulina 2023

*Ezt a könyvet olyan férfiaknak ajánlom,
akik jól tudják: nem csak egyetlen módja van annak,
hogy „alfa-hím” légy.
Néha a legerősebb férfi egy szobában éppen az, aki csupán
csendes támasza mindazoknak, akik körülveszik.*

A családfám

Első vázlat

Judy Corisi



? = senki sem árulja el

Christof

Hét évvel korábban

A hétvégék azelőtt olyan alkalmak voltak, amelyeknek mindig várakozással tekintetem elébe. De most már elkezdtem félni tőlük. Furcsa, hogy egyetlen esemény hány ember életét képes fenekestül felforgatni.

– Jó téged is látni itt olykor, a változatosság kedvéért – mondta a főiskolai haverom, Bob, és intett a pincérnőnek, hogy hozzon mindenkinek egy újabb sört. Egyikünk sem érte még el a törvényes alkoholfogyasztói életkort, de Bob törzsvendég volt ebben a falba vájt lyukra emlékeztető kocsmában, és kijelentette, hogy a kiszolgálás titka nem más, mint hogy mindig busás borralót hagyjunk. Tekintve, hogy nem hajtottak el minket, nem is vitatkoztam vele.

Bob rendes srác volt és jóbarát, de borzasztó szobatárs. Hála istennek a barátságunk újraindult, amikor a kollégiumban mindkettőnknek saját szobája lett.

– Jaja. – A sör felét egy hajtásra ledöntöttem. *Ne kérdezz semmit. Ma este nem akarok gondolkozni.*

– Hogy van Sebastian?

Basszus.

Jogos kérdés volt. Bob pár hónappal ezelőtt ott volt a sógor-
nóm temetésén. Tudta, hogy Sebastian bátyám nem képes túl-
tenni magát a felesége halálán.

– Még mindig küszködik – feleltem.

Én is azt tettem.

Therese halála volt az első élményem egy hozzám közelálló
személy elvesztéséről. Beletelt némi időbe, mire egyáltalán fel-
fogtam, hogyan lehetséges, hogy valaki az egyik pillanatban még
itt van, a másikban pedig már nincs. Therese volt nekem az a lány-
tesó, akit mindig hiányoltam a három fivérem mellett attól
a perctől kezdve, hogy Sebastian hazahozta őt bemutatni a csa-
ládnak – egy volt közülünk.

Az elvesztése megrendített és sokkolt mindannyiunkat. Anyám
sokat sírt. Apám mellette állt, de sokkal hallgatagabb volt, mint
amilyennek valaha is ismertem.

Sebastian tartotta magát a temetés alatt, és kibírta az azt köve-
tő, végeláthatatlannak tűnő részvétnyilvánításokat is. Emlékszem,
azt gondoltam, sokkal erősebb, mint amilyen én lettem volna ha-
sonló helyzetben. Elzártam előle a saját érzéseimet, és ugyanezt
tette másik két fivérem, Mauricio és Gian is. Az első hét folyamán
mind erősek és együttérzők próbáltunk lenni mellette.

Akkor még azt hittem, a kezdeti fájdalom a legnehezebb rész.
De óriásit tévedtem. Az igazi bánat csak azután jött, hogy a felhaj-
tásnak vége lett. Miután mindenki hazament, és kísérletet tett,
hogy az életét visszaterelje a rendes mederbe..., én akkor hiányol-
tam a legjobban Therese-t. Amikor összejött a család, és az ő meg-
szokott helye hirtelen üresen tátongott, vagy amikor történt vala-
mi mókás, és máris felhívtam volna, hogy mesélni kezdjek..., de
rá kellett jönnöm, hogy ő már nem veheti fel a telefont.

Nem tudtam, mit csináljak. A barátok sokszor érdeklődtek,
de nem érezték azt, amit én, a családomra pedig nem terhelhet-

tem rá a saját bánatom súlyát, így inkább megtartottam magamnak. Életemben először éreztem magam egyedül még akkor is, ha éppen egy tömeg kellős közepén voltam.

De még ez sem bizonyult a legnehezebb résznek.

Sebastian kezdett szétesni. Az a kedves, keményen dolgozó, legidősebb fivér, aki mellett felnőttem, az, aki olyan sokat nevelt és mélyen hitt abban, hogy a család a legfőbb érték – az a fivér meghalt a feleségével együtt.

Az új Sebastian folyamatosan dühös, és gyakran részeg ember lett, aki hajlamos volt bármikor rátámadni bárkire, aki segíteni akart neki. Nem épp fizikailag – bár lehet, hogy azt jobban bírtam volna. Akkor több esélyem lett volna kikerülni az odavágásait.

A legfőbb gond abból adódott, hogy Sebastian egyedül akart maradni, hogy a sárga földig leihassa magát, és így szabaduljon meg a bánatától. De mi túlságosan szerettük ahhoz, hogy ezt hagyjuk.

Egyik oldalról sem festett jól a dolog. Én még sosem vesztettem el egy feleséget és egy meg nem született gyereket minden előzetes figyelmeztetés nélkül. Próbáltam nem elítélni Sebastiant ezért az összeomlásért, de a megértés semmivel sem tette könnyebbé, hogy elviseljük alkohol tüzelte kirohanásait, miszerint legjobb lenne, ha mind megdöglenénk, mert akkor semmi sem emlékeztetné arra, akit elveszített.

Az sem könnyítette meg a helyzetet, amikor hallgathattuk a kétségbeesett motyogását, hogy Therese után akar menni.

Nem tudtam, mit mondjak. Egyikünk se tudta...

Minden hétvége rutinszerűen, ugyanúgy zajlott. Hazamentem a szülői házba, ahol megtudhattam, hogy Apa vagy a másik bátyám, Mauricio otthon maradt Sebastiannal, hogy vigyázzon rá. Lelkifurdalásom támadt, hogy én nem teszek többet érte, és

rettenetesen frusztráló volt, hogy akármit tettünk, mintha semmi sem lett volna elég.

Anya házon kívüli programokat szervezett Giannak és nekem, mintha még mindig gyerekek lennénk. Mivel olyan nagyon igyekezett, képtelenség volt megmondani neki, hogy ha elcipel minket egy napra az állatkertbe, az többet árt, mint használ.

Nem létezik olyan visszajátszó gomb, amit megnyomhatunk volna, hogy a családom visszatérjen a Therese halála előtti állapotba. Amikor erre is ráébredtünk, végképp nem tudtuk, hogyan tovább.

Senkinek a gyerekkora nem tökéletes, de az enyém igenis jó volt. Több mint jó. A szüleim, és mi, a fiúk, Olaszországból emigráltunk az Államokba. Új országba költözni, megtanulni egy új nyelvet, és beilleszkedni egy új kultúrába – mindez összeforrasztott minket. Amennyire csak vissza tudok emlékezni, olyan volt, mintha mind egy csapatban játszanánk. Közös céljaink voltak, és közös vízióink arról, hogyan fogunk összehozni egy új életet együtt.

A mi családuknak menedék volt minden viharban.

Csakhogy Therese elvesztése után *mi magunk* lettünk a vihar.

Ez volt az első alkalom, hogy szükségünk lett egymás védelmére. Giannak jutott a legnehezebb szerep. Minél jobban szeretne volna anya megvédeni őt Sebastian indulataitól, Gian annál inkább úgy érezte, hogy kirekesztődött a családból. Ő biológiai értelemben az unokaöcsénk volt, aki még gyerekként került a családba. De minden más értelemben, ami számít, a legkisebb tesónknak tekintettük őt, és mégis úgy viselkedett, mintha bármikor elhagyhatnánk, ahogy a biológiai anyja tette.

Amikor Sebastian épp Giant támadta, mindkettejüket szerettem és gyűlöltem egyszerre. Gian nagyon a szívére vette Sebastian indulatait, és ez újabb terheket rótt az egész családra.

Nem akartam állást foglalni egyikük oldalán sem. És a többiek sem.

Ezek az összetűzések halálra gyötörték engem.

A szüleim közben figyelmeztettek, hogy akármi van, az iskola kell hogy legyen az elsődleges cél az életemben. Az aktuális házi feladatot használtam ürügyként arra, hogy ne kelljen azon a hétvégén hazamennem. De az igazság az, hogy nem is akartam.

Szerettem volna kilépni a saját életemből, csak egy rövid időre. Felejtani akartam.

– Még egy kör felest? – kérdezte Ashley, Bob barátnője, miközben csatlakozott hozzánk. Ez a magas, barna lány volt az oka, hogy az előző évben a kollégiumban sűrűn kellett valami más szállást találnom a kollégiumi szobánk helyett, amin Bobbal osztoztunk. Ő ugyan esküdözött, hogy neki Ashley az igazi, de én nem hittem, hogy a kapcsolat túléli a főiskolát. Ashley igazi vadmacska volt, és vele Bob is, de csakis vele. Bob családja visszafogott, komoly társaság volt. Ashley-től eltekintve Bob is mindig ilyennek mutatkozott. Ahhoz, hogy a barátnőjéhez tudjon alkalmazkodni, Bobnak sokat kellett innia. Ashley nemegyszer viccelődött azon, hogy a józan Bob igazából egy unalmas fráter.

Megmondtam volna neki, hogy a szex nem éri meg azt a túlzott erőfeszítést, amit Ashley kedvéért kiprésel magából, de mivel én még nem szexeltem akkor, ki voltam, hogy ítéletet mondjak? Lehet, hogy Bobnak megérte.

Ashley tequilafelesekét rendelt mindhármunknak.

– Íme, egy Chrisnek, aki most az egyszer nem hagyott cserben minket, a változatosság kedvéért.

– Sok minden történt az életemben.

Rögtön ledobtam a felesemet, amikor megérkezett, és örültem, hogy elvonja a figyelmemet a torkomat égető érzés.

– Nem kell beszélned róla, ha nem akarsz – mondta Bob, és ő is legurította a piáját.

– Kösz, haver – mondtam megkönnyebbülten.

– Tudod, mi segíthet? – kérdezte Bob, és átkarolta a barát-nőjét. – Ash, valakinek ágyba kéne vinni a srácot. Csak ismersz valaki olyat, aki...

– Jól vagyok – hárártottam egy kézlegyintéssel.

Ashley végigmért.

– Már szexeltél, ugye?

Biztos vagyok benne, hogy az arcom híven tükrözhetette a za-varba ejtő igazságot.

Ashley grimaszolt erre.

– Á, nem teszek ilyet egyik barátnőmmel sem. – Aztán megint elmosolyodott. – Nyugi, találunk neked valakit itt helyben.

– Komolyan mondom, az utolsó dolog, amire most szükségem van... – mormogtam.

Ashley körülnézett a helyiségben.

– Bingó. Ott ül egy szöszi egyedül a bárpultnál. Még sosem láttam errefelé, és igencsak rosszkedvűnek tűnik. Találgassak? Valaki épp most dobta ki.

Követtem a tekintetét, és elakadt a lélegzetem. Mintha csak tudta volna, hogy róla beszélünk, a szőke lány épp felénk nézett. Körülbelül velünk egyidősnek látszott, és pont olyan mérgesnek, ahogy Ashley tippelte. Hosszú fürtjeit lófarakba fogva viselte, a farmerja tökéletesen kerek fenekére tapadt. A mellét csak oldalról láttam, de akármibe lefogadtam volna, hogy gyönyörű, akárcsak a többi része. A vérkeringésem elindult dél felé, és máris felvetődött bennem a kérdés, vajon az ajka tényleg olyan finom puha-e, ahogy kinéz.

– Ha valaki kirúgta, akkor az egy idióta – mondtam.

– Ami az egyiknek veszteség, a másiknak nyereség! – csapott a vállamra Bob. – Menj oda, és hívd meg egy italra. Lehet, hogy ez a szerencsenapod. Nincs kizárva, hogy készséggel belemegy egy afféle bosszúkefélésebe.

Megráztam a fejem.

– Lehet, hogy csak beszélgetni szeretne valakivel – mondtam.

– Talán szűzen akarsz meghalni? – Ashley újabb kört rendelt, és amikor megérkezett, egy felest elém tolt. – Az élet néha nagyon ócska tud lenni, Chris, de nem szabad hagynod, hogy leverjen a lábadról. Mindig is olyan jókedvű srác voltál. Igen, meghalt a bátyád felesége. Értjük. De itt az ideje, hogy feldolgozd, és továbblépj. Én is kefélnék veled sajnálatból, de szeretem Bobot.

Gyors pillantást váltottam a régi szobatársammal. Egyáltalán nem vadásztam szánalomdugásra, pláne nem az ő barátnőjével. A kínos pillanat megadta a kellő lökést, hogy leváljak róluk, és odamenjek a szóke lányhoz, aki elfordult, amikor a közelébe értem.

– Holnap majd megköszönöd! – szölt utánam Ashley olyan hangon, ami túlszárnyalta a kocsmá összes lármáját.

Eléggé biztos voltam benne, hogy az ki van zárva, de végre találtam egy témát, amit még kevésbé akartam megvitatni, mint a családi életemet. Az a pillantás, amit a szóke lány vetett rám, miután leültem mellé, normális esetben elegendő lett volna ahhoz, hogy azonnal visszatérítsen Bob és Ashley asztalához, de már kezdtem erősen érezni a felesék hatását.

– Helló – mondtam. – A nevem Chris.

A lány felhorkant, és megrázta a fejét.

Íme, a tökéletes kezdet.